

Davor Ličić
PLES PIONA

DAVOR LIČIĆ

PLES PIONA

Pirot, 2021.

*Posvećeno svima koji su rođeni
početkom devedesetih*

Oktobar, 2013.

ČEKANJE

Neko uporno zvoni na vratima već pet minuta. Koji li je njegov problem? Šta to natera čoveka da pet minuta zvoni na nečijim vratima? Mora da je nešto ozbiljno.

Mobilni sam isključio još pre nedelju dana. Na Fejs nisam ulazio dve nedelje a Tviter nemam. Tako da je jadničku ostala jedino ta, od svih mogućih, najprimitivnija opcija. Da dođe i da zvoni na vrata. Zalud izgužvana svila, neću otvoriti. Mada mi njegova upornost uliva lagani zabrinutost, ipak, nedovoljno da bih otvorio i suočio se sa njim. Ili njom, nije isključeno.

Ovih dana i nisam baš u formi. Najblaže rečeno... Ali shvatio sam jednu vrlo važnu stvar. Ovo moram da rešim sam. Zato neću otvoriti vrata, zato izbegavam kontakt sa svima. Znam da svi hoće da pomognu, da brinu o meni ali nema potrebe. Da im to kažem, znam da mi ne bi poverovali pa sam odlučio da ih, za njihovo dobro, jedno vreme izbegavam. Dok ne razrešim situaciju.

Zvonjava ulazi u sedmi minut. Ne mogu da se koncentrišem. Shvatam da moram da otvo-

rim vrata. Ali mu dajem fore još dva minuta. Iskreno, još toliko mogu da izdržim.

Ova scena sa zvonjavom vratila me daleko u detinjstvo, dok još nisam smeо sam da otvaram vrata. Uvek se nekako pogodi da sam bio najbliži vratima od svih u stanu kada bi neko pozvonio, ali sam morao da čekam kevu da ih otvori. I tada mi je izgledalo kao da joj uvek treba čitava večnost da dođe do vrata. Uvek mi je bilo žao tog koji zvoni. Smatrao sam da ih keva muči time što joj toliko treba da otvori. Izgledalo mi je nekako nepristojno ne otvoriti vrata sekund posle zvana.

Čovek zvoni već devet minuta i neki kusur od sekundi. Ustajem, krećem prema vratima, otvaram. Predsednik kućnog saveta.

„Dobro jutro, komšija, tražim vas već nedelju dana. Hteo sam da vas još jednom opomenem u vezi sa problemom sa instalacijom u vašem stanu. Mislim da bi trebalo pozvati majstora.”

Verovatno nije očekivao da će reći ono što sam rekao.

„Komšija, marš u pizdu materinu.” A zatim sam zalupio vrata.

Upalio sam televizor. Na ekranu me je sačekala reklama za deterdžent koji, sudeći po navodima iz reklame, ima rešenje za sve moje probleme. Promenio sam kanal. Na sledećem me je sačekala reklama u kojoj narator pokušava da pronikne u samu suštinu života i univerzuma samo da bi mi prodao sto grama kafe. Promenio sam kanal. Na sledećem je Savo Mi-

lošević pevao prerusen u Zdravka Čolića. Ugasio sam tv. Pogledao sam u kompjuter. Ne... Tamo ne postoji ništa što bi mi zaokupilo pažnju u ovom trenutku.

Nikako da se skoncentrišem na ono zbog čega sam zapravo i doveo sebe u ovo stanje i situaciju. Da, bežim, pa šta? Ne plašim se samog procesa samopreispitivanja, rekapitulacije i podvlačenja crte. Plašim se ishoda tog procesa. Plašim se da bih mogao da naiđem na sve ono što sam odavno sakrio od sebe. Da bih pobio sve struje koje mi pomažu da i dalje idem niz zdrav razum. Plašim se svetla na kraju tunela... Kako se to zove kada ti je problem draži od rešenja? Paradoks? Apsurd? Idiotizam? Mislim da ipak ulica ima najprecizniji termin za to: „Pička”.

„S vrha brda svaka staza vodi nizbrdo”, satio sam se Balaševićevog stiha. Slaba je to uteha. Ali... daj šta daš. Krenuo sam u tom pravcu.

Jesam li zaista stigao na vrh brda u jednom momentu? Da li je sve ovo logična posledica takvog podviga? Da li sam zaista izvukao maksimum iz sebe?

Čini mi se da to nikada neću saznati. Možda je tako i bolje. Možda je to jedno od onih pitanja na koja ne treba odgovarati. Ta su zajeđana. Pitanja na koja ne treba odgovarati. A uvek te baš ta privuku da na njih potražiš odgovor. Postoji još jedna slična pojava u prirodi. Najsmrtonosnije životinje privlače svoje žrtve najživopisnijim bojama na sebi. Prosto ne mo-

žes da odoliš a da ne pipneš. Najgore stvari izgledaju najprimamljivije. Zvuči absurdno, ali mislim da je reč koju tražim „balans“. Čini mi se da je to suština. Kažu da ništa u životu nije crno-belo. Slažem se. Ali suština mora biti homogena masa. Ona mora biti taj balans između crnog i belog. Ona nula koju dobiješ kada sve loše i sve dobro staviš na vagu. Suština ne bira strane. Suština je sve zajedno. I dobro i loše, i levo i desno, i gore i dole, i crno i belo. Opet absurd. Toliko različitih delića zapravo čini homogenu masu.

Suprotnosti. Lice i naličje. Tek zajedno daju celinu. Celina je balans. Crno i belo. Suprotnosti. Ali tek zajedno imaju smisla. Jedno bez drugog neupotrebljivi. Da... Ova soba mi guši misli, ne mogu da poteku kako treba.

Mogao bih u šetnju. To uvek pomaže. Uvek sam brže i bolje razmišljao kada sam se kretao. Kako više pešačim misli mi se nekako granaju i narastaju. Dan je oblačan i topao, savršen za šetnju. Ni jakna mi neće trebati. Početak oktobra, moje omiljeno godišnje doba. Tada je u vazduhu nekakva posebna atmosfera, koja mi neverovatno prija. Dan i dalje traje dovoljno dugo i vreme je još uvek dovoljno toplo (ali ne i pretoplo) da ne deprimira. Jesen dobiješ kada proleće pustiš unazad. Tako se valjda priroda igra, valjda je i njoj potrebna neka zanimacija... Šta ja znam... Posle letnje pauze i klimatski uslovi su se vratili na posao. A leto inače mrzim... Neupotrebljivo je.

Ipak, najviše volim da šetam po kiši. Ne znam zašto. Oduvek. Možda zato što se svi drugi sklanjaju od kiše. Ali ne iz inata... Nisam baš tako plitak. Više iz nelagode što moram da budem kao i svi ostali. Da bi bio kao svi ostali moraš verovati tuđoj pameti više nego svojoj. Neko se jednom sklonio od kiše pa sada moraš i ti, neko je jednom zaigrao kolo na nekoj proslavi pa sada moraš i ti na svakoj, neko je jednom otišao na izlet za praznik rada pa sada moraš i ti, neko je jednom izljubio potpune strance za Novu godinu pa sada moraš i ti, neko je jednom poverovao nekome da je sin božiji pa sada moraš i ti. Pošto sam po jednoj davnoj inerciji nepoverljiv i nemam neki izbor. Takođe, ako želiš da budeš kao i svi, ne smeš da postavljaš pitanja zašto se određene stvari rade baš na taj određeni način. A ja uvek moram da pitam zašto se ljudi tako idiotski ponašaju. Mada, jedno vreme sam pokušavao da budem kao i svi drugi. Iznenada sam dobio želju da se oblačim, ponašam i razmišljam kao i ostali iz odeljenja. Da slušam istu muziku kao oni i da uopšteno delim njihova interesovanja. Ali nije mi išlo... Nikako nisam mogao da nateram sebe da maltretiram devojčice i najslabije dečake. Nisam mogao na sebe da stavim one odvratne majice sa zmajevima. Nisam pronalazio satisfakciju u akcionim filmovima, nisam mogao da pravim one debilne frizure i nisam imao problema sa ocenama. Priznajem, infantilnost mi nikad nije bila jača strana. To je bilo

u petom razredu. Kasnije sam negde pročitao da u tom uzrastu, na samom ulazu u pubertet, privremeno pada koeficijent inteligencije. Tako da to objašnjava taj incident.

Pri izlasku iz zgrade u hodniku sam sreo predsednika kućnog saveta. Ljubazno sam se osmehnuo: „Dobar dan.“ Zbunjeno je otpozdrovio. Lepa reč gvozdena vrata otvara, ali psovka otvara vrata od mnogo složenijih metala. Ili je preciznije reći „zatvara“? Krenuo sam na kej. Negde na pola puta ču sa nekog kioska uzeti nešto sa roštilja, a prodavačica će me frapirano i sa nevericom gledati kad od priloga budem naručio samo kečap. Samo kečap? Nešto nije u redu sa tobom ako naručiš manje od petnaest priloga. Svi naručuju po petnaest priloga. Kako neko može da ne naruči petnaest priloga? Kakav je to čovek? Čemu se taj nada? Gde ide ovaj svet?! Idioti. Ništa ih ne izbacuje iz takta kao zdrav razum. Njima je normalno da dok jedeš pljeskavicu najmanje osećaš pljeskavicu. Jebeš ti tu logiku... Elem, Proći ču kejom pa onda prema parku. Tamo ču sesti.

Volim da posmatram ljude. To sam zaboravio da napomenem. Pogotovo sa klupe nekog parka. Specijalno sa ove klupe ovog parka. Kad bolje razmislim, ovde je sve nekako i počelo. Ovuda sam prošao prvog dana i svih narednih osam godina osnovne škole. Kada sam ušao u učionicu osetio sam da se nešto strašno važno za mene nalazi u toj prostoriji. Snažno duhovno iskustvo za jednog sedmogodišnjaka. Tada

sam mislio da je to zbog polaska u školu i da je to osetio svaki đak prvak. Kasnije sam shvatio da je to bilo zbog toga što se ona nalazila u učionici. Takođe mi je rekla da je i ona osetila isto to. Neku godinu kasnije kada smo i zvanično postali par.

Učiteljica je zamolila da svi zauzmem svoja mesta. Ja sam već bio na svom mestu. Prva klupa do prozora i katedre. Tako da sam posmatrao ostale kako se komešaju i popunjavaju klupe. I tada sam je spazio. Pokušavala je da nađe mesto, ali uvek bi neko pre nje uleteo u klupu za milisekund. Na kraju je ostala jedina bez klupe. Ostala je tako da stoji sa suzama u očima sve dok je učiteljica nije primetila. Srce mi se slamalo u tim trenucima.

„Olja, zašto stojiš? Nemaš mesta?”

Gledala je u pod i blago klimnula glavom. Učiteljica je prešla pogledom preko učionice.

„Ko želi da podeli klupu sa Oljom?”

Već sam bio spremam da se javim kada je podigla glavu i uputila mi pogled koji će me, kako stvari stoje, obeležiti za ceo život. Onaj pogled koji je narednih godina bio smisao mog postojanja, moja motivacija, uteha i zvezda vodilja. Onaj pogled koji govori da nema nikoga osim mene. Onaj pogled koji moli da ne okrenem leđa. Onaj pogled koji govori da sam joj potreban.

Podigao sam ruku i pogledom preklinjao učiteljicu da je pošalje u moju klupu.

„Hoćeš ovde sa Urošem?”, pokazala je prema meni učiteljica. Bez reči je krenula ka

mojoj klupi. Ne skrećući pogled ni na sekund, ni za milimetar. Pravo u moje oči. Konačno je sela u klupu, a zatim mi uputila osmeh.

Tog trenutka sam znao da je ona neko moj. Naravno, kao sedmogodišnjak to nisam umeo sebi da objasnim. Samo sam znao da je to tako.

Sudbina... Mislim da tako neki nazivaju to što se meni desilo prvog dana u školi.

Mnogo sam izučavao tu pojavu. Slušao i čitao o životima ljudi, u kojima se ona obično javlja. Izveo sam tezu da sudbina postavlja prelomne tačke a onda mi kretanjem između njih te tačke spajamo i tako dobijamo jednu novu pojavu koju nazivamo „život”. E sad, šta je problem sa bavljenjem ovakvim pojавama? Linija između pronicaanja u samu suštinu i čiste naivnosti je ekstremno tanka. Samo najistrajniji i najsamopouzdaniji su uspeli da ostanu sa prave strane te linije.

Trže me ženski glas.

„Ćao, je l' slobodno?”

Devojka mojih godina...

„Da, izvoli.”

Sela je na klupu i zagledala se u decu koja su se igrala nedaleko od klupe. Taman sam htio da se vratim svojim mislima kad je postavila još jedno pitanje.

„Kako si danas?”, pitala je kao da se znamo pa sam je malo ozbiljnije pogledao ali mi je definitivno bila nepoznata.

„Izvini, znamo se?”, odgovorio sam pitanjem.

„Ti se mene ne sećaš?”

Davor Ličić
PLES PIONA

Izdavač
Pi-press Pirot

Za izdavača
Dragana Pejić-Randželović

Urednik
Sonja Žikić

Lektura i recenzija
Miloš Sokolović

Dizajn korica
Ivana Flegar

Tehnička priprema i štampa
Pi-press Pirot

Tiraž 500

ISBN 978-86-6023-463-8

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-31

ЛИЧИЋ, Давор, 1991-
Ples piona / Davor Ličić. - Pirot : Pi-press,
2021 (Pirot : Pi-press). - 242 str. ; 21 cm

Tiraž 500

ISBN 978-86-6023-463-8

COBISS.SR-ID 46309641